

Výstavba právního a hospodářského řádu Velkoněmecké říše.

Pracovní příjem manželky při exekuci na plat manžela.

V Deutsche Justiz 1942, str. 256 obrací se Amtsgerichtsrat Dr. Lange proti praxi, která při používání § 6 nařízení o zabavení mzdy prostě jen sečte, co dlužník potřebuje pro sebe a své příslušníky, neboť tato prakse je povážlivou v těch případech, ve kterých tím dlužník jen zvyšuje svůj životní standard, když oprávnění, požívající přednosti, svůj nárok neuplatňují anebo se o něj vůbec nestarají. Když na příklad vede nemanželské dítě exekuci pro výživné proti svému zploditeli, který se ve skutečnosti stará jenom o sebe, tu se mu podle směrnic pro Berlin ponechá volných týdně 24 RM netto; je nesprávné zvyšovati tuto sumu na 32 RM s pouhým odůvoděním, že dlužník je ženatý, když se ve skutečnosti o svou manželku nestará a vyšší částku 8 RM nepoužije pro domácnost, nýbrž celých 32 RM si ponechá pro sebe. Poškozeno je v takovém případě nemanželské dítě a prospěch tu plyne jenom dlužníkovi, který se ani nyní nestará o svou přednostní povinnost k výživě manželky, nýbrž jenom o svou vlastní kapsu.

Zásadně stejně je podle názoru pisatele posuzovati ty případy, ve kterých spolu výdělečně činná manželka se stará o svou výživu v rámci společné domácnosti, zatím co manžel ve skutečnosti na její výživu ničím nepřispívá, nýbrž — jak vůbec bývá nejčastěji — dává k dispozici toliko částku pro své existenční minimum. Zvýšení hranice nezabavitelného důchodu znamená také v těchto případech jen zlepšení pro dlužníka a nedochází tu výrazu ohled na příslušníky, požívající stejného nebo přednostního oprávnění, který jedině byl uznán zákonodárcem za důležitý.

Dospívá proto pisatel k závěru, že správné položení problému nespočívá v otázce, zda pracovní příjem manželky je započítatelný či zda je bezpodmínečně odňat věřitelům manželovým. Jde

spíše jen o otázku, co povinný skutečně potřebuje k efektivnímu plnění svých povinností. Tomuto pojetí také odpovídá doslov § 5 nařízení o zabavení mzdy. Tento názor má také oporu v § 6 nařízení, který činí hranici zabavitelnosti závislou výslovně na tom, že dlužník výživu poskytuje. V obou případech lze zákonu jak podle doslovu, tak i podle smyslu rozuměti jen tak, že dlužníku má zůstatí volným, co sám pro sebe a pro své příslušníky efektivně potřebuje, nikoli však, co by ryze teoreticky potřebovati měl, kdyby svou povinnost plnil.

Správnost svých závěrů pak dokládá pisatel výměrou nutné výživy ve smyslu § 5 nařízení. Směrnice o 24 RM netto týdně se podává ze součtu nutných potřeb; jsou-li tyto nižší než v normálním případě, ponechá se dlužníku jen asi 20 RM, jestliže na příklad bydlí bezplatně nebo má úspory. Jestliže tedy zákonodárce praví, že dlužníku se má ponechati jen tolik, co potřebuje pro svou nutnou výživu a k splnění své vyživovací povinnosti, je tím míněna jeho efektivní potřeba, kterou nutno posuzovati nejen podle konkrétních nákladů životních potřeb, ale také s ohledem na skutečně vynaložené náklady. Nelze ani ryze slovně míti za to, že v jednom souvětí se má různě posuzovati „potřeba pro vlastní nutnou výživu“ a „potřeba pro splnění vyživovacích povinností“, totiž v prvním případě efektivně podle vynakládaných nákladů a v druhém případě ryze fiktivně podle teoretické vyživovací povinnosti.